

Marmorkirken har været fremsat paa tidligere Finantslove, og jeg skal saaledes tillade mig at erindre om, at der paa den i Sessionen 1862 foreliggende Finantslov for 1863—64 var opført betydelige Beløb, som skulde anvendes til at sætte Frederiks Kirkeplads tilligemed Marmorkirkens Ruin i en nogenlunde sømmelig Tilstand. Den daværende Indenrigsminister fandt nemlig — og deri er formodentlig den nuværende i Overensstemmelse — at det ikke gik an at lade Spørgsmaalet om Marmorkirken drive hen fra det ene Aar til det andet, hvorfor han stillede en Række af Forslag. Til 2den Behandling af Finantsloven havde han forlangt en Sum af lidt over 13,000 Rb. til Arbejder ved Kirken og ved Pladsen, og det blev dengang oplyst, at der i selve Kirken var nedlagt en Capital af ikke langt fra 1 Million — hvilken naturligtvis ved at henligge og at trække Renter i en saa lang Tid er voxet til en endnu meget mere betydelig Sum —, samt at der kunde være Tale om at fuldføre denne Bygning, som staaer der, for et Beløb af 263,450 Rb. Der fandtes imidlertid ikke nogen som helst Anklang for den Tanke, at fuldføre Kirkebygningen, og Ministeren indskrænkede sig derfor til ved 3die Behandling at stille et Endringsforslag om, at der blev bevilget en Sum af 10,000 Rb. til Pladsens Regulering; men dette Endringsforslag forkastedes med 52 Stemmer imod 27. Under den Debat, som dengang blev ført, fremkom der imidlertid en Række Oplysninger, som der, navnlig for det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds, havde været alvorlig Anledning til at gjøre sig bekendt med, inden han i Udvalget sluttede sig enten til Majoriteten eller til Minoriteten. Blandt Andet blev det oplyst af den daværende Indenrigsminister, at man efter al Sandsynlighed vilde kunne sælge en Estrækning af 10,000 □ Alen, paa hvilken den daværende Finantsminister satte en Værdi af mindst 10 Rb. pr. □ Alen, altsaa en Sum af 100,000 Rb. Jeg maa sige, at det Tilbud, som nu fremkom gjennem det ærede Medlem for Randers Amts 1ste Valgkreds, ganske vist var noget uregelmæssigt, og jeg troer ikke, at det vilde være bedre, om det ærede Medlem havde tilbudt selv at købe Grundene for den omtalte Sum; thi

jeg vilde ikke ansee det for heldigt, om Medlemmer af Thinget og af Finantsudvalget indløbe sig paa til samme Tid at være Lovgivere og private Speculanter, men hvilken Vægt man end vil lægge paa den bindende Kraft af det Tilbud, han troer at være i Besiddelse af, lader det sig dog paa ingen Maade bestride — og det er heller ikke blevet bestridt, enten af Ministeren eller af den ærede Ordfører —, at der i denne Plads ligger samlet en meget betydelig Værdi. Der kan vistnok altid tvivles om, hvor stor den er; men jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at de forskellige Betragtninger, der bleve gjort gjældende af den ærede Ordfører, i alt Fald ikke maae betragtes som omfattende den hele Plads, men kun en mindre Deel deraf; thi de Dele af Pladsen, der enten nu ligge, eller ved en fremtidig Regulering ville komme til at ligge med Fagade ud til Gaden, enten til Bredgade eller til den nye Tvergade, der maatte anlægges mellem Storekongensgade og Bredgade, ville faae en meget betydelig Værdi. Sjøndt det nemlig er ganske vist, at de med Hensyn til Næringsdrift og Handel ikke kunne maale sig i Værdi med dem, der ligge paa Gammelholm, have de dog en anden Art af Værdi, der, naar Alt kommer til Alt, maa skee stiller dem endnu høiere, idet de i en fortrinlig Grad egne sig til de Luxusbygninger, der efter Traditionen have samlet sig i denne Deel af Staden, og der er neppe Spørgsmaal om, især efter hvad man veed om den store Mangel paa Huusleiligheder, at saadanne Grunde, beliggende i vor Hovedgade, Bredgade, og i en dertil stødende Sidegade, maatte have en ikke ringe Værdi. I alt Fald troer jeg, at man let kan blive enig saavel med den ærede Ordfører som med den ærede Minister om, at Frederiks Kirkeplads, selv uden Marmorkirkens Ruin, har en ganske væsentlig Værdi, og denne er det nu, man har isinde at stænke til Industriforeningen i Kjøbenhavn. Jeg skal ikke her indlade mig paa at undersøge, om Industriforeningen kan siges at være en saaledes konstitueret moralsk eller juridisk Person, at Staten med nogen Sikkerhed kan overlade den en saadan Eiendom, til hvilken der dog maa være knyttet væsentlige Betingelser, sjøndt der vistnok kunde indvendes Et og Andet imod at betragte